

svenske aktieselskabslovs § 142, hvorefter et aktieselskab skal rekonstrueres eller likvideres, når det har tabt $\frac{2}{3}$ af aktiekapitalen.

Under de nordiske drøftelser om en fællesnordisk aktieselskabslovgivning har man derfor fra svensk side fastholdt forslaget om en regel svarende til den gældende lovs § 142, dog med en lidt ændret formulering og en tilsvarende regel er optaget i det finske udkast, jfr. nærmere § 117 i de pågældende udkast.

Spørgsmål 24:

Hvorfor har man ikke i det danske udkast til en ny aktieselskabslov ment at kunne optage en regel svarende til den svensk-finske § 117?

Svar fra handelsministeren:

Det i den danske betænkning om en fællesnordisk aktieselskabslovgivning (nr. 540/1969) indeholdte udkast til en ny aktieselskabslov indeholder ikke nogen bestemmelse om tvangsopløsning af selskaber svarende til § 117 i det svenske og det finske lovudkast. Det danske udvalg har ment, at optagelsen af en sådan regel ville være for vidtgående, navnlig for så vidt angår den første periode i et selskabs levetid. Man fandt, at der overfor en sådan bestemmelse kunne anføres de samme afgørende betæneligheder, som i sin tid blev fremført over for det danske regeringsforslag af 1956 om ændring af aktieselskabsloven. Dette forslag bestemte i § 59 a, stk. 2, at et aktieselskab, der havde tabt $\frac{2}{3}$ eller mere af sin aktiekapital, såfremt en rekonstruktion ikke var mulig, i givet fald skulle træde i likvidation. Denne bestemmelse, der havde sit forbillede i den svenske aktieselskabslov, blev mødt med kritik både fra juridisk og erhvervs-mæssig side. Man fandt de foreslåede sanktioner for vidtgående, når disse alene var betinget af, at en væsentlig del af aktiekapitalen er tabt. Man henviste særlig til, at aktiekapitalen i mange selskabers første leveår praktisk taget medgår til afholdelsen af startomkostninger og indarbejdelsen af erhvervsvirksomheden, uden at dette har været nogen hindring for, at selskabet senere har udviklet sig til et solidt og værdifuldt foretagende. Ved krav om likvidation eller rekonstruktion, når en del af aktiekapitalen er gået tabt, ville man lægge en hin-

dring i vejen for, at sådanne selskaber kunne arbejde sig op.

Spørgsmål 25:

Bør problemet om misbrug af tomme aktieselskaber ikke løses ved regler såvel i skattelovgivningen som i aktieselskabsloven?

Svar fra handelsministeren:

Med hensyn til spørgsmålet om at hindre misbrug af tomme aktieselskaber ved bestemmelser i aktieselskabsloven bemærkes, at såvel aktieselskabskommissionen som det danske udvalg vedrørende en fællesnordisk aktieselskabslovgivning indgående har overvejet mulighederne herfor. I aktieselskabskommissionens betænkning af 1964 blev der efter megen tvivl optaget en bestemmelse i det foreslåede lovudkasts § 40, jfr. finansministeriets notat af 12. marts 1971, hvor dette forslag nærmere er beskrevet. Som det fremgår heraf var forslaget meget kompliceret og af tvivlsom værdi som en effektiv sikring mod misbrug. Da det derfor under de senere nordiske forhandlinger blev oplyst, at det tilsvarende problem i Norge søgtes løst alene gennem skattelovgivningen, og at der ikke i de andre nordiske lande var tilslutning til at optage en bestemmelse svarende til § 40 i aktieselskabskommissionens udkast, fandt man ikke længere fra dansk side tilstrækkelig anledning til at behandle problemet om misbrug af tomme aktieselskaber i aktieselskabsloven.

Spørgsmål 26:

Hvilket omfang har misbruget af „tomme“ aktieselskaber her i landet?

Svar:

Statens ligningsdirektorat har i anledning af spørgsmålet udtalt følgende:

„Det er ligningsdirektoratets opfattelse, bl. a. på grundlag af telefonisk rundspørge til de stedlige skattemyndigheder i København og visse større kommuner, at misbruget af „tomme“ aktieselskaber kun er iagttaget i ganske enkelte tilfælde udenfor og i et fåtal af tilfælde i hovedstadsområdet. Statistisk materiale foreligger ikke, men enkelttilfældene drejer sig om ikke uvæsentlige beløb.“